

Rep. Nr.03/14

*

AR. NB-012-011 &
NB-013-11

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
23 januari 2014

*

Beroep tegen de
beslissing van 20 juni
2011 van de Kamer
van eerste aanleg

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : 1. De heer A..., gebrevetteerd verpleegkundige, wonend te XXXX,

2. De heer B..., gegradueerd verpleegkundige, wonend te XXXX,

Appellanten, die worden vertegenwoordigd door mr. C... loco Mr. D..., advocaten, met kantoor te XXXX, waar woonplaats wordt gekozen.

Tegen : RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211.

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter E..., geneesheer-inspecteur-directeur en de heer F..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 28 november 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

1. VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van 20 juni 2011 van de Kamer van eerste aanleg;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van de appellanten van 22 juli 2011;
- de beroepsconclusies voor de geïntimeerde van 13 oktober 2011;
- de beroepsconclusies voor de appellanten van 13 januari 2012;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 8 juni 2012;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 20 september 2012;
- de conclusies voor de appellanten van 26 oktober 2012;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 19 november 2012;
- de conclusies voor de appellanten van 21 december 2012;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 25 april 2013;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 6 juni 2013;
- de conclusies voor de appellanten van 18 september 2013.

Op de openbare terechtzitting van 28 november 2013 werden de standpunten verder uiteengezet en werden daartoe gehoord:

- mr. C... loco mr. D... in de uiteenzetting van de conclusie na tussenbeslissing namens de appellanten;
- dr. E..., in de uiteenzetting van de conclusie na tussenbeslissing namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 januari 2014.

*
* *

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 8 juni 2012 werden de tenlasteleggingen, de beslissing van de Kamer van eerste aanleg, de vorderingen en de grieven in hoger beroep weergegeven. Hiervoor wordt dan ook volledigheidshalve naar deze tussenbeslissing verwezen (cf. punt 1 tem 5).

Bij deze tussenbeslissing werd het hoger beroep van A... en B... (de appellanten) ontvankelijk verklaard en werd ten aanzien van de tweede tenlastelegging geoordeeld dat deze niet voldoende bewezen is.

Alvorens verder te oordelen werden bij dezelfde tussenbeslissing de debatten ambtshalve heropend ten einde de partijen te horen over de vragen gesteld omtrent de eerste tenlastelegging, de derde tenlastelegging en de vierde tenlastelegging.

*
* *

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 25 april 2013 werd het hoger beroep van de appellanten gedeeltelijk gegrond verklaard als volgt.

Er werd gezegd voor recht dat de tweede tenlastelegging geformuleerd ten aanzien van de appellanten ongegrond is.

Er werd gezegd voor recht dat de eerste en vierde tenlastelegging deels gegrond zijn en dat de derde tenlastelegging integraal gegrond is.

Ten aanzien van de eerste tenlastelegging werd geoordeeld dat de inbreuk vermeld in de gevalsbespreking onder nr. 10 niet voldoende bewezen is en dat de inbreuken vermeld onder nr. 1 en nr. 17 slechts gedeeltelijk werden gestaafd.

De inbreuk bedoeld in de vierde tenlastelegging werd gedeeltelijk gegrond verklaard, nl. voor één derde van de aangerekende prestaties.

Bij dezelfde tussenbeslissing werd, alvorens verder te oordelen, ambtshalve de heropening van de debatten bevolen ten einde de partijen te horen over de aanpassing van de oorspronkelijke vordering tot terugbetaling en dit in overeenstemming met de vaststellingen gedaan omtrent de mate waarin de inbreuken bewezen zijn.

2. DE VORDERINGEN NA DE BESLISSING VAN 25 APRIL 2013

2.1. De appellanten vragen bij conclusie van 18 september 2013 in hoofdorde dat het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen zou worden herleid tot in totaal 168.651,79 euro.

In ondergeschikte orde vragen zij dit bedrag te herleiden tot een totaal van 184.865,70 euro.

2.2. De geïntimeerde vraagt bij conclusie van 6 juni 2013 om het totaal van de weerhouden ten onrechte aangerekende verstrekkingen te bepalen op 184.874,04 euro.

3. STANDPUNT VAN DE PARTIJEN NA DE BESLISSING VAN 25 APRIL 2013

3.1. De appellanten gaan ervan uit dat het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen bedoeld in de eerste tenlastelegging te herleiden is tot 45.285,78 euro.

Het bedrag voor de derde tenlastelegging wordt, zoals oorspronkelijk, bepaald op 24.008,26 euro.

Voor de vierde tenlastelegging dient het bedrag volgens de appellanten te worden teruggebracht van 62 % van de aangerekende verstrekkingen naar 1/3de hiervan of 99.357,75 euro. De appellanten stellen dat hierbij geen rekening kan worden gehouden met de bedragen vermeld in het kader van de tweede tenlastelegging, vermits deze werd afgewezen als ongegrond.

In ondergeschikte orde merken zij op dat de geïntimeerde ten aanzien van deze tweede tenlastelegging minstens is uitgegaan van een foutief bedrag.

3.2. De geïntimeerde bepaalt het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen bedoeld in de eerste

tenlastelegging op 45.285,79 euro.

Ingevolge de derde tenlastelegging dient volgens de geïntimeerde een bedrag van 24.008,26 euro te worden terugbetaald.

Voor de vierde tenlastelegging stelt de geïntimeerde dat moet worden uitgegaan van een totaal bedrag, bestaande uit het volledig bedrag van de verstrekkingen bedoelde in tenlastelegging 2 enerzijds, en het bedrag van alle verstrekkingen die in geen enkele andere tenlastelegging voorkomen, anderzijds. Dit levert de som op van 346.739,98 euro, waarvan volgens de geïntimeerde één derde of 115.579,99 euro ten onrechte werd aangerekend.

4. BEOORDELING NA TUSSENBSLISSING VAN 25 APRIL 2013

De Kamer van beroep stelt vast dat de partijen het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor de eerste en derde tenlastelegging telkens op gelijke wijze bepalen.

Deze bepaling stemt ook overeen met hetgeen voorafgaand in het kader van deze procedure door de Kamer van beroep werd beslist en kan aldus als uitgangspunt in aanmerking worden genomen.

Voor deze tenlasteleggingen is bijgevolg respectievelijk een bedrag van **45.285,78 euro** en **24.008,26 euro** in aanmerking te nemen.

Ten aanzien van de vierde tenlastelegging verschillen de partijen van mening over de berekening van het bedrag van de ten onrechte aangerekende prestaties.

Voor een goed begrip van deze betwisting past het de samenstelling van het bedrag dat oorspronkelijk door de geïntimeerde in de synthesenota werd weerhouden, in herinnering te brengen.

Uit deze synthesenota blijkt met name dat voor deze vierde tenlastelegging, die in essentie bestaat uit het aanrekenen van prestaties die niet zijn uitgevoerd door bevoegde verstrekkers, werd uitgegaan van

- ten eerste : de verstrekkingen die bedoeld zijn in de tweede tenlastelegging en waarvoor er volgens de geïntimeerde

een te hoge sleutelwaarde was aangerekend. In de synthesenota werd hiervoor uitgegaan van het correctiebedrag, dit is het bedrag dat volgens de geïntimeerde bij toepassing van de verschilregel wel mocht worden aangerekend op basis van de door de geïntimeerde vooropgestelde sleutelwaarde;

- ten tweede : de verstrekkingen die in geen enkele andere tenlastelegging zijn opgenomen. Hiervoor werd uitgegaan het totaal aangerekend bedrag van de prestaties.

De geïntimeerde besluit in de synthesenota dat in beide gevallen 62 % ten onrechte is aangerekend omdat het gaat om prestaties die niet door bevoegde verstrekkers zijn verricht. Dit leverde een terug te betalen som op van 184.805,41 euro.

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 25 april 2013 werd geoordeeld dat de tweede tenlastelegging in verband met de aanrekening van een te hoge sleutelwaarde niet gegrond is en dat de vierde tenlastelegging slechts gedeeltelijk gegrond is, nl. voor één derde van de aangerekende prestaties in plaats van 62 %,

De afwijzing van de tweede tenlastelegging als ongegrond heeft, in tegenstelling tot hetgeen de appellanten willen doen aannemen, niet tot gevolg dat de prestaties die onder deze tenlastelegging werden geviseerd buiten beschouwing te laten zijn in het kader van de vierde tenlastelegging.

De beslissing van de Kamer van beroep dat de tweede tenlastelegging niet kan worden weerhouden, brengt daarentegen met zich mee dat deze prestaties voor de vierde tenlastelegging voor het volledig aangerekende bedrag in aanmerking te nemen zijn, zonder dat er nog toepassing te maken is van de verschilregel.

Voor de bepaling van het bedrag van de prestaties dat op grond van de vierde tenlastelegging ten onrechte is aangerekend - nl. 1/3de van het totaal van de aangerekende prestaties - dient aldus te worden uitgegaan van :

- ten eerste : de verstrekkingen die bedoeld zijn in de tweede tenlastelegging, doch welke geen aanleiding geven tot terugvordering wegens de aanrekening van een te hoge sleutelwaarde. Het totaal bedrag van deze verstrekkingen bedraagt volgens de synthesenota 72.549,99 euro.

- ten tweede : de verstrekkingen die in geen enkele andere tenlastelegging zijn opgenomen. Het totaal bedrag van deze verstrekkingen bedraagt volgens de synthesesnota 274.164,99 euro.

Het totaal bedrag van de aangerekende verstrekkingen is bijgevolg gelijk aan 346.714,98 euro.

Een derde van deze som is gelijk aan **115.571,66 euro**.

Besluit

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen te bepalen is op de som van:
45.285,78 euro + 24.008,26 euro + 115.571,66 euro of **184.865,70 euro**.

De bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 20 juni 2011 dient in overeenstemmende zin te worden aangepast.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Recht doende op tegenspraak.

Gelet op de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 8 juni 2012.

Gelet op de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 25 april 2013.

Verklaart het hoger beroep verder gedeeltelijk gegrond zoals hierna bepaald.

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 20 juni 2011 in zoverre de vordering van de DGEC gegrond is verklaard en A... en B...solidair zijn veroordeeld tot de (terug)betaling van het bedrag van 314.747,37 euro, te vermeerderen met de verwijlntrest zoals vermeld in deze beslissing met verwijzing naar artikel 156, § 1, tweede lid van de Z.I.V.-wet 1994.

Opnieuw wijzend.

Verklaart de vordering van de DGEC in de hierna vermelde mate gegrond.

Zegt voor recht dat A... en B...in solidum gehouden zijn tot de terugbetaling van de totale som van **184.865,70 euro**, te vermeerderen met de wettelijke verwijlntrest zoals bepaald in artikel 156, § 1, tweede lid van de Z.I.V.-wet 1994.

Veroordeelt A... en B...in solidum tot de terugbetaling van deze som van 184.865,70 euro, vermeerderd met de intresten, in zoverre en in de mate dat hieraan nog niet zou zijn voldaan.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 januari 2014 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

M. DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, de dokters Vera DEGROOF en Eva TRAEY, vertegenwoordigsters van de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Freddy RAYMACKERS en mevrouw Annelies VEYS, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van de verpleegkundigen en hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

